

Babel i Babilònia

“Però si els redactors i firmants es troben molt incòmodes en una Catalunya tan excessivament catalana, tan monolingüe, tan poc lliure i poc liberal, i tan nacionalista, tenen una solució: vinguen al País Valencià, o millor a la Comunitat Valenciana. Hi trobaran exemplarment aplicades la major part de les idees que propugnen.”

Això era que no fa molts dies anava jo en taxi per Barcelona, el taxista escoltava la COPE, i el locutor, a Madrid, comentava exultant un manifest que, segons explicava, havia publicat aquell matí el diari *El Mundo*, edició de Catalunya. El locutor de la COPE exhortava amb gran entusiasme els seus contertulians i oients a comprar *El Mundo* i a llegir el manifest del Foro Babel, firmat, deia, per nombrosos i molt il·lustres intel·lectuals. La idea de fons era més o menys: “*ahora sí que se van a enterar!*”, ara sí que els nostres han parit un manifest que posa contra la paret el funest catalanisme, i altres mals de la pàtria. Jo vaig pensar: ja hi som una altra vegada, els mateixos amb la mateixa cançó de sempre. Però vaig ser assenyat i seriós, vaig comprar un diari, i no era la mateixa cançó de sempre: era pitjor. Era un llarg paper mal escrit, mal argumentat, mal articulat: una cosa ben poc subtil i notablement barroera, un exemple perfecte del mal ús de la raó, i de l'ús parcial i escàs d'aquella intel·ligència que se suposa que assegura la dignitat d'un paper públic. Sobretot quan és un paper que firmen intel·lectuals tan insignes com aquells que feien feliç el locutor de la ràdio dels bisbes.

Tinc ara el paper davant dels ulls, amb pasatges subratllats, i no vull emetre cap judici sobre el to, ni sobre la ideologia de fons: diàfana, en realitat, i tan antiga com el Conde Duque de Olivares, amb la diferència que aquell aconsellava “*procurar el efecto sin que se note el cuidado*”, i ací el *cuidado* és tan visible com l'*efecto*. Ni opinaré sobre una anàlisi de la realitat amb lent deformadora, sobre l'agressivitat subjacent, la mala fe en un raonament que oblidava tots els factors que l'invalidarien, i més coses que em deixo. Les discutiria molt a gust, *sine ira et studio*, amb alguns dels firmants del paper (no amb tots!). Especialment amb aquells que, segurament, l'han firmat sense llegir-lo, perquè si l'han llegit amb calma no s'entén que dignifiquen amb el seu nom algunes insídies molt voluminoses que s'hi exposen. Comentaré només —ací hi ha poc espai— algun passatge il·lustratiu. No d'ideologia nacional, que això és lliure: si volen aconseguir una cosa que no existia, és a dir que a Catalunya es consolide realment una frontera o divisòria entre una meitat “catalanista” i una altra “espanyolista” (no cal dir amb quina s'identificarien els redactors!), és

cosa seua: aquesta divisió fins ara no funciona plenament, però si els amics del PSC s'hi apunten (això sembla l'objectiu indirecte i final del document, o m'equivoque molt, i pel bé comú espere que no l'aconseguiran), la divisió serà ben real: els redactors saben què busquen. I si afirmen que és gravíssim que a Catalunya l'ensenyament siga en català, també sabran per què, sobretot quan asseguren que els mateixos alumnes catalanoparlants en són víctimes i “damnificats”. Pobres infants i adolescents de qualsevol país d'Europa, Castella i Portugal inclosos, tan damnificats tots per l'horror de l'ensenyament monolingüe. I pobres de “*las demás comunidades autónomas*”, enfront de les quals Catalunya exigeix “*un injustificado trato de favor respecto al resto de España*”: més damnificats per culpa del nacionalisme català, en efecte. On havíem sentit això abans? No m'invente jo aquestes bestieses. Jo no en tinc la culpa, i algun dels firmants supose que tampoc. Més: als babelians, la presència pública actual del català a Catalunya ja els sembla excessiva: va contra el sagrat principi de la “*libre opción de lengua*”. Vàlid, per cert, només a Catalunya: que intenten els ciutadans de qualsevol territori d'Europa usar aquesta llibertat, i veuran amb quina cara els miren. O entren vostès en una farmàcia, a Barcelona, miren els quioscos de premsa o la cartellera del cinema, i veuran en què queda la llibertat d'opció: intenten curar-se un simple mal de cap en català, i comprovaran com som de lliures. Tot plegat, no passa d'una burla, un sarcasme cruel. Com l'escàndol davant dels malignes efectes del nacionalisme: d'aquest d'ací, és clar, l'únic existent, segons sembla. I no continue, que és massa penós.

Però si els redactors i firmants es troben molt incòmodes en una Catalunya tan excessivament catalana, tan monolingüe, tan poc lliure i poc liberal, i tan nacionalista, tenen una solució: vinguen al País Valencià, o millor a la Comunitat Valenciana. Hi trobaran exemplarment aplicades la major part de les idees que propugnen, sobretot d'ençà que mana el PP (un altre secret?). Vostès són Babel. Nosaltres som Babilònia. Cap problema. I com escrivia Joan Fuster en les últimes ratlles de *Babels i Babilònies*, en el capítol dedicat a “Les llengües de demà”, si triomfa Babilònia (que és el resultat de Babel), “les llengües de demà seran llengües d'un ‘món feliç’”. Aquesta és la conclusió: tètrica, encara que no gens temerària”. No patiu, doncs: el futur és *vostre*. La COPE també.